

UCHWAŁA NR XXX/10/2020
RADY MIASTA PUCKA

z dnia 27 sierpnia 2020 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku skargi o stwierdzenie nieważności uchwały Nr XLVI/4/2010 Rady Miasta Pucka z dnia 25 lutego 2010 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Miasta Puck

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj.Dz.U. z 2020r. poz.713), oraz art.54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019r. poz.2325 z póź. zm.)

Rada Miasta Puck uchwala co następuje:

§ 1. Postanawia się o przekazaniu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku skargi złożonej w dniu 27.07.2020r. przez T-Mobile Polska S.A., ul. Marynarska 12, 02-674 Warszawa na uchwałę Nr XLVI/4/2010 Rady Miasta Pucka z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Miasta Puck.

§ 2. Upoważnia się Burmistrza Miasta Puck do sporządzenia odpowiedzi na skargę oraz reprezentowania Rady Miasta Puck przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym i Naczelnym Sądem Administracyjnym oraz udzielenia pełnomocnictwa procesowego w postępowaniu przed tymi sądami.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Piotr Kozakiewicz

UZASADNIENIE

T-Mobile Polska S.A. złożyła w dniu 22 lipca 2020 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego kolejną skargę o stwierdzenie nieważności uchwały nr XLVI/4/2010 Rady Miasta Puck z dnia 25.02.2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Miasta Puck. Skarga dot. zapisów wprowadzających ograniczenia lokalizacji stacji bezowych telefonii komórkowych na terenie miasta. Nadmienić należy, że pierwsza skarga została odrzucona przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w lipcu bieżącego roku (Sygn. Akt II SA/Gd 242/20).

Zarzuty podnoszone w stosunku do uchwały nr XLVI/4/2010 Rady Miasta Puck z dnia 25.02.2010 r. nie są zasadne. Jak wcześniej wskazano, zgodnie z wyrokiem NSA z 28 listopada 2018 r. sygn. akt II OSK 19/17 z treści art. 46 ust. 1 i 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych nie można wyprowadzać normy prawnej, która całkowicie pozbawia organy gmin prawa kształtowania przestrzeni poprzez wprowadzenie zakazów, czy ograniczeń zabudowy urządzeniami telekomunikacyjnymi obszaru objętego planem, co decyduje o tym, że inwestor na podstawie w/w przepisów nie może żądać, aby obszar objęty planem był bezwarunkowo otwarty na inwestycje przez niego realizowane. Przepisy te nie przyznają bowiem przedsiębiorcom telekomunikacyjnym autonomicznego uprawnienia do kształtowania polityki przestrzennej. Organy gminy mogą w sposób władczy, przy zachowaniu przepisów ustawy, określać warunki zagospodarowania terenu, a ich władztwo zostało omawianą regulacją ustawy jedynie ograniczone, a nie zupełnie wykluczone, w zakresie decydowania o zakazie lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowych i jej warunkach.

Skarżący podnosi, iż plan całkowicie wyklucza możliwość realizacji wszelkich działań związanych z inwestycjami z zakresu łączności publicznej, jednakże w opinii tut. organu takowa sytuacja nie ma miejsca. Skarżony plan miejscowy nie wyklucza przeprowadzenia alternatywnej inwestycji telekomunikacyjnej bądź umieszczania odpowiednich przekaźników na istniejących już dominantach w przestrzeni miasta. Niezasadnym jest wskazanie, iż nie ma takowej możliwości. Na terenie miasta Puck głównie z uwagi na aspekty historyczne przeważa niższa zabudowa mieszkaniowo-usługowa, jednakże w sylwecie miasta zauważyć można dominanty przestrzenne do których należy chociażby gmach puckiej fary. W odpowiedzi na wskazanie skarżącego, iż organ ani w zapisach planu, ani w wypowiedziach w przedmiotowej sprawie nie wskazuje konkretnego pomysłu na miejsce lokalizacji stacji bazowej zaznacza się, że nie należy to do zadań tut. organu.

W nawiązaniu do powyższego podkreślić należy, że niemożliwa jest sytuacja, w której powstałyby obszary niedostępne dla zasięgu i rozwoju sieci bezprzewodowej, ponadto żaden z operatorów takowych sieci nie zgłaszał dotychczas problemów z możliwością objęcia ich zasięgiem terenu miasta Puck, które jest jednym z najmniejszych miast województwa pomorskiego pod względem powierzchni (ok. 479 ha).

Ponadto zgodnie z decyzją l. dz. K1 VI/6212/4792/77 Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwator Zabytków w Gdańsku zabytkowy zespół urbanistyczny w Pucku wpisany został do rejestru zabytków, dla terenu miasta

wyznaczone zostały także strefy ochronne. Przepis art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami stanowi, że ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się przy sporządzaniu i aktualizacji miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Z uwagi na ochronę historycznych wartości miasta, jego strukturę oraz dbałość o uszanowanie wytycznych konserwatorskich w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego którego dotyczy skarga zastosowano zapis ograniczający lokalizację wysokich obiektów mogących stanowić nowe dominanty przestrzenne negatywie rzutujące na całość historycznego układu Miasta Puck. W związku z powyższym zasadnym jest o oddalenie skargi z dnia 22. 07. 2020 r. o stwierdzenie nieważności uchwały nr XLVI/4/2010 Rady Miasta Puck z dnia 25. 02. 2020 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Miasta Puck.

Wspomnieć należy również, iż skarżący przed skierowaniem skargi o której mowa na wstępie nie wezwał Rady Miasta Puck do usunięcia naruszeń. Uczynił to dopiero w piśmie, które wpłynęło do tut. Urzędu w dniu 18.06.2020 r. Z uwagi na utrwalone stanowisko Rady w przedmiotowej sprawie, oraz wpływ skargi przed upływem terminu dla rozpatrzenia wezwania, wezwanie to nie było przedmiotem odrębnego rozstrzygnięcia. Niemniej, zdaniem Rady uzasadnia to kolejne odrzucenie skargi.